

РЕШЕНИЕ

№ 3988

гр. София, 14.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 75 състав,
в публично заседание на 16.05.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Росица Цветкова

при участието на секретаря Наталия Дринова, като разгледа дело номер **1186** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 и сл. от ДОПК във връзка с чл. 144, ал. 1 и чл. 107, ал. 3 от ДОПК и във връзка с чл. 4, ал.1 от ЗМДГ. Образувано е по жалба на [фирма] – [населено място], представлявано от П. Д. Н. срещу Акт за установяване на задължения № 641882 – 1 от 09.09.2020г. на орган по приходите при Столична община. С акта на дружеството са установени задължения за данък върху недвижими имоти и такса битови отпадъци по отношение на два недвижими имота за 2017г, 2018г. и 2019г., както и данък върху превозните средства по отношение на два автомобила за 2017г, 2018г. и 2019г., в размер общо главници 3753.30лв. и лихва 783.01лв. Жалбоподателят чрез процесуален представител твърди, че не са били налице основания за издаване на акт, тъй като нито една от хипотезите за служебно издаване на акта, предвидени в чл. 107, ал. 3 от ДОПК не била реализирана. Оспорва се определения размер на данъка за превозните средства и за недвижимите имоти. Възражава се, че в акта липсват данни как е определен размерът на задължението за превозните средства и това било съществено процесуално нарушение. Оспорва се и размера на данъка за недвижимите имоти, тъй като при

определянето му била взета предвид отчетната стойност на имотите, а не данъчната им оценка. Отделно от това се възразява, че такса битови отпадъци също е определена неправилно, тъй като имотите не били стопански, а жилищни; органът е следвало да приложи чл. 27 от Наредбата за определяне на размера на местните данъци на Столичен общински съвет, а не чл. 22 от същата. По тези съображения се иска съдът да отмени акта. В съдебно заседание жалбата се поддържа, претендират се разноски по делото.

Ответникът по жалбата - директорът на дирекция „Общински приходи“ при Столична Община, чрез процесуалния си представител оспорва жалбата. Изразява становище, че актът е законосъобразен. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

След преценка на събраните по делото доказателства, съдът приема за установено следното:

Оспореният акт е издаден от старши инспектор в отдел „Общински приходи“ Р. В., определен като лице, имащо права и задължения на орган по приходите при установяване, обезпечаване и събиране на местни данъци и такси със заповед № СОА20 – РД09-1362 от 14.02.2020г. на Кмета на Столична община. Актът е издаден на 09.09.2020г. на основание чл. 107, ал.3 от ДОПК във връзка с чл. 4, ал.1, ал.3 ш ал. 4 от ЗМДТ.

Актът е оспорен по административен ред с жалба от 16.11.2020г. и по него липсва изрично произнасяне от директорът на дирекция „Общински приходи“ при Столична Община, т.е. е бил мълчаливо потвърден, видно от издаденото от директора на дирекция „ОП“ към Столична община нарочно удостоверение, прието по делото.

С оспорения акт са установени задължения за данък недвижими имоти недвижими имоти и такса битови отпадъци по отношение на два имота за 2017г, 2018г. и 2019г., както и данък върху превозните средства по отношение на два автомобила за 2017г, 2018г. и 2019г., в размер общо главници 3753.30лв. и общо лихви 783.01лв.

В акта е посочено, че задълженията за съответните години към момента на издаване на акта не са платени. Този отрицателен факт нито е оспорен от жалбоподателя, нито се представят доказателства за обратното.

В акта е посочено още, че същият се издава съгласно:

1. декларация по чл. 17, ал.1 от ЗМДТ за дължимия данък върху недвижимите имоти с вх. № 02-09-16 от 21.01.2002г. за имот с партиден № М., с адрес: 1000 [населено място], район „К. село“, ул. „В./Д. Х.“ № 99, ап. 26, ет.1, с отчетна стойност 61178.83лв.

2. декларация по чл. 17, ал.1 от ЗМДТ за дължимия данък върху недвижимите имоти с вх. № 02-09-17 от 21.01.2002г. за имот с партиден № М., с адрес: 1000 [населено място], район „К. село“, ул. „В./Д. Х.“ № 99, ап. 26, ет.1, с отчетна стойност 40 730.40лв.

3. декларация по чл. 54 от ЗМДТ за притежаван лек автомобил с вх. № 22022686 от 15.08.2002г., отнасяща се за лек автомобил с партиден № С., при данни за автомобила: рег. [рег.номер на МПС], двигател № 66891430259264, рама № 208062, марка М., модел НЕУКАЗАН, Е. категория – без категория, Евро 1 и Евро 2, мощност 56.00kW, година на производство: 2002г.

4. декларация по чл. 54 от ЗМДТ за притежаван лек автомобил с вх. № [ЕГН] от 04.04.2003г., отнасяща се за лек автомобил с партиден № С., при данни за автомобила: рег. [рег.номер на МПС], двигател №011958, рама № 002972, марка Ф., модел Л., Е. категория – без категория, Евро 1 и Евро 2, мощност 45.00kW, година на производство: 2000г.

Актът е изпратен по пощата с обратна разписка, която се е върнала с отбелязване „непотърсен“. Служители на отдел ОП са посетили адресът на дружеството два пъти в опит да връчат акта, за което са съставили протоколи. Вероятно поради недостатък на формата на протокола, в тях не са посочени датите, на които посещенията са извършени. Посочен е номер на протокола и дата, но липсва каквото и да е било указание, че протоколът е съставен в деня на посещенията, поради което посочената дата след номера на протокола не може да се приеме по несъмнен начин за дата на посещенията.

От представените по делото нотариални актове за придобиване на имотите, за които е определен данък и подадените от жалбоподателя декларации по чл. 17, ал.1 от ЗМДТ, се установява следното: жалбоподателят – търговско дружество, е собственик на имотите, които представляват апартаменти, находящи се на първи жилищен етаж в

сградата, с цена за придобиване от 44 287.76лв. за апартамента със застроена площ от 44.76 кв.м. и данъчна оценка към момента на придобиване 19 405.90лв. и с цена на придобиване от 67 083лв. за апартамента със застроена площ 71.55 кв.м. и данъчна оценка към момента на придобиване 30 918.10лв. В подадените от името на жалбоподателя декларации по чл. 17, ал.1 от ЗМДТ е посочено, че видът на двата апартамента е „сграда – офис“, по предназначение и двата са „офис“ и имат отчетна стойност съответно 40 730.40лв. за апартамента със застроена площ от 44.76 кв.м. и 61178.83лв. за апартамента със застроена площ 71.55 кв.м. Тези отчетни стойности са възприети за база за определяне на данъка от органа по приходите. Не се оспорва предоставянето на услугите по събиране, извозване и обезвреждане в депа или други съоръжения на битовите отпадъци, както и за поддържане на чистотата на териториите за обществено ползване по отношение на недвижимите имоти, находящи се на [улица], район „К. село“, [населено място].

От представената по делото справка за собственост на имоти, изготвена от служител на дирекция „ОП“ при Столична община, се установява, че жалбоподателят е собственик на автомобилите, за които е определен данък, като по делото не са спорни изходните данни за автомобилите по отношение на година на производство, мощност и прочие, възприети от органа на база подадените декларации от жалбоподателя като основа за определяне на данъка.

Жалбата срещу акта е подадена по административен ред на 16.11.2021г., като по нея липсва произнасяне, а тази до съда е подадена на 31.01.2022г.

Въз основа на установеното от фактическа страна съдът прави следните правни и фактически изводи:

Жалбата е подадена в срок срещу подлежащ на оспорване акт от лице, което има правен интерес от оспорването, след изчерпване на административния ред, поради което производството по делото е допустимо. Съдът приема, че АУДЗ не е бил съобщен редовно чрез поставянето на обявление, поради недостатъците на протоколите за посещение на адреса, коментирани по-горе.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 4 от ЗМДТ установяването, обезпечаването и събирането на местните данъци се извършва от служители на общинската администрация по реда на ДОПК,

които в производствата имат правомощия на органи по приходите. Съгласно чл. 107, ал. 3 от ДОПК, изр. трето, акт за установяване на задължение за данъци може да се издаде и служебно (без искане на задълженото лице) при установяване на несъответствие между декларираните данни и данните, получени от трети лица и организации, след като е изчерпан редът по чл. 103, както и когато не е подадена декларация или задължението не е платено в срок и не е извършена ревизия. От редакцията на текста е очевидно, че редът по чл. 103 от ДОПК не следва да бъде изчерпан в случаите, когато задължението не е платено в срок.

При тази правна рамка и с оглед установеното от фактическа страна съдът приема, че оспореният акт е издаден от компетентен орган, в предвидената от закона форма и при липса на съществени процесуални нарушения. Издателят на акта е разполагал с материална компетентност да издаде АУЗД по чл. 107 от ДОПК, тъй като от една страна е сред служителите имащи правомощия на органи по приходите, а от друга: задълженията за 2017, 2018 и 2019г. не са били платени в срок.

Няма основание да се приеме, че оспореният акт е издаден при превратно упражняване на власт. За да прецени съответствието на оспорения акт с материалния закон и съдът съобрази следното:

1. По отношение на данъка за недвижимите имоти:

Съгласно чл. 10. от ЗМДТ с данък върху недвижимите имоти се облагат разположените на територията на страната сгради и поземлени имоти в строителните граници на населените места и селищните образувания, както и поземлените имоти извън тях, които според подробен устройствен план имат предназначението по чл. 8, т. 1 от Закона за устройство на територията и след промяна на предназначението на земята, когато това се изисква по реда на специален закон. Предвидени са няколко изключения: Не се облагат с данък поземлените имоти, заети от улици, пътища от републиканската и общинската пътни мрежи и железопътната мрежа, до ограничителните строителни линии. Не се облагат с данък и поземлените имоти, заети от водни обекти, държавна и общинска собственост. Не се облагат с данък земеделските земи и горите, с изключение на застроените земи - за действително застроената площ и прилежащия ѝ терен. Не се облагат с данък недвижимите имоти с данъчна оценка до 1680 лв. включително.

Данъчно задължени лица са собствениците на облагаемите с данък недвижими имоти – чл. 11 от ЗМДТ. Данъкът се заплаща независимо дали недвижимите имоти се използват или не (чл. 13 от ЗМДТ). При тази правна рамка съдът приема, че по отношение на недвижимите имоти, за които с акта е определен данък, данък се дължи и жалбоподателят се явява данъчно задължено лице за този данък.

Нормата на чл. 19, ал.1 от ЗМДТ данъкът се определя върху данъчната оценка на недвижимите имоти по чл. 10, ал. 1 към 1 януари на съответната година. Съгласно чл. 21 от ЗМДТ, данъчната оценка на недвижимите имоти на предприятията е по-високата между отчетната им стойност и данъчната оценка съгласно приложение № 2, а за жилищните имоти - данъчната им оценка съгласно приложение № 2. Текстът е приложим по отношение на жалбоподателя, тъй като той се явява предприятие, предвид легалната дефиниция на § 1, т.1 от ДР на ЗМДТ във връзка с чл. 2, ал.1, т.1 от Закона за счетоводството.

Разпоредбата на чл. 22, ал.1 от закона в приложимата за годините 2017г., 2018г. и 2019г. редакция предвижда, че Общинският съвет определя с наредбата по чл. 1, ал. 2 размера на данъка в граници от 0,1 до 4,5 на хиляда върху данъчната оценка на недвижимия имот. Разрешението на чл. 21 от закона е възпроизведено в чл. 17, ал.2 от Наредбата за определяне на размера на местните данъци на Столичен общински съвет. В чл. 15 от същата Наредба е посочено, че данъкът Размерът на данъка върху недвижимите имоти се определя в размер на 1,875 на хиляда върху данъчната оценка на недвижимия имот.

При тази уредба е съществено да се прецени дали имотът е жилищен, по смисъла на чл. 21 от ЗМДТ. В ЗМДТ липса легална дефиниция на понятието. Изхождайки от правилата за тълкуване на думите, употребени в правните норми, съдът приема, че определящо е дали имотът фактически служи за задоволяване на жилищни нужди, а не дали би могъл да служи за такива. В конкретния случай и по отношение на двата апартамента жалбоподателят е декларирал пред Столична община, че те са предназначени за офиси, което изключва употребата им за жилищни нужди. Промяна в тези обстоятелства не е декларирана, нито е установена по делото. По тези съображения съдът приема за установено по делото, че за 2017г., 2018г. и 2019г. недвижимите имоти, за които е определен данък с оспорения акт, не са жилищни.

За данъчна оценка в конкретния случай е възприета отчетната стойност на имота, а не данъчната оценка на имотите съгласно приложение № 2 от ЗМДТ. По делото няма данни каква е данъчната оценка на имотите съгласно приложение № 2, но този факт в случая, предвид нормата на чл. 21, е ирелевантен и възраженията на жалбоподателя в тази връзка са неоснователни, като съображенията за този извод са следните: Както вече се посочи, съобразно правилата, въведени от чл. 21 на ЗМДТ, данъчната оценка на нежилищните недвижими имоти на предприятията е по-високата между отчетната им стойност и данъчната оценка съгласно приложение № 2. Следователно, ако данъчната оценка съгласно приложение № 2 на имотите е по-ниска от отчетната стойност, то правилно именно отчетната стойност е възприета за база при определяне на данъка. Ако ли пък данъчната оценка съгласно приложение № 2 на имотите е по-висока от отчетната им стойност, това обстоятелство би означавало по-висок размер на дължимия данък за жалбоподателя от определения с акта. За съдът съществува забрана да влошава положението на жалбоподателя – чл. 160, ал. 6 от ДОПК, затова и в тази хипотеза конкретният размер на данъчната оценка съгласно приложение № 2 на имотите се явява ирелевантен.

Предвид декларираната отчетната стойност на имотите – съответно 61178.83лв. и 40 730.40лв., съдът приема, че размерът на задълженията за главници 2017г., 2018г. и 2019г. е правилно определен. За имота с отчетна стойност 61178.83лв. данъкът за всяка от трите години е в размер на 114.71лв. ($61178.83 \times 1.875/1000$), така както е посочен в акта. За имота с отчетна стойност 40 730.40 лв. данъкът за всяка от трите години е в размер на 76.37лв. ($40\ 730.40 \times 1.875/1000$), така както е посочен в акта.

За тези недвижими имоти е дължима такса битови отпадъци, на основание чл.63, ал.1 от ЗМДТ и чл. 18, ал.1 от Наредбата за определяне и администриране на местни такси и цени на услуги, предоставяни от Столична община, като задължен за нея е жалбоподателя, на основание чл. 64, ал.2 от ЗМДТ. Съгласно чл. 67 от ЗМДТ в приложимите редакции размерът на таксата се приема с решение на общинския съвет. Чл. 22 от Наредбата регламентира, че таксата за битови отпадъци за нежилищни имоти на предприятията се определя:

1. според количеството на битовите отпадъци съобразно вида и броя на съдовете за съхраняването им и честотата на сметоизвозване;

2. чрез пряко договаряне;

3. пропорционално в промили.

По делото не се установиха основания за определяне на таксата по правилата на чл. 22, ал.1, т.1 и т. 2 във връзка с чл. 23 и чл. 24 от Наредбата, поради което съдът приема, че таксата за двата недвижими имота на жалбоподателя следва да се определи по реда на чл. 22, ал.1, т. 3 и чл. 26 от Наредбата, съгласно който извън случаите на чл. 23 и чл. 24 такса за битови отпадъци на нежилищни имоти на предприятията се определя пропорционално в промили на база отчетна стойност на имотите. Като съобрази РЕШЕНИЕ № 816 по Протокол № 26 от 22.12.2016 г. за приемане и одобряване за 2017 г. на план-сметка за дейностите по събиране, извозване, обезвреждане в депа или други съоръжения на битовите отпадъци и определяне размера на такса битови отпадъци, РЕШЕНИЕ № 793 по Протокол № 45 от 21.12.2017 г. за приемане и одобряване за 2018 г. на план-сметка за дейностите по събиране, извозване, обезвреждане в депа или други съоръжения на битовите отпадъци и определяне размера на такса битови отпадъци и РЕШЕНИЕ № 857 по Протокол № 67 от 20.12.2018 г. за приемане и одобряване за 2019 г. на план-сметка за дейностите по събиране, извозване, обезвреждане в депа или други съоръжения на битовите отпадъци и определяне размера на такса битови отпадъци, които определят размер на таксата 10 % върху отчетната стойност на имотите, съдът приема, че:

1. определената такса за имот с отчетна стойност от 40 730.40лв. (за апартамента със застроена площ от 44.76 кв.м.) за всяка от годините е правилно изчислена в размер на 407.30лв.

2. определената такса за имот с отчетна стойност от 61178.83лв. (за апартамента със застроена площ 71.55 кв.м.) за всяка от годините е правилно изчислена в размер на 611.79лв.

Таксите са определени в оспорения акт в посочените размери.

По отношение на данъка за превозните средства:

Съгласно чл. 52, ал.1, т.1 от ЗМДТ, с данък върху превозните средства се облагат превозните средства, регистрирани за движение по пътната мрежа в Република България, като данъкът се заплаща от собствениците на превозните средства – чл. 53

от закона. Размерът на данъка се определя от служител на общинската администрация въз основа на данни от регистъра на пътните превозни средства, поддържан от Министерството на вътрешните работи, и се съобщава на данъчно задълженото лице – чл. 54, ал.1 от закона. Размерът на данъка се определя по правилата на чл. 55 от закона, препраща към Наредбата, като в случая следва да се съобразят две редакции – действащата за 2017г. и 2018г. – от една страна и тази за 2019г. – от друга.

за 2017г. и 2018г.

1. по отношение на автомобила с рег. [рег.номер на МПС] , мощност 56.00kW и година на производство 2002г. – на основание зададения алгоритъм в закона и в чл. 41 от Наредбата на общинския съвет, съобразно мощността на двигателя, коригиран с коефициент в зависимост от годината на производство единица (0,68 лв. за 1 kW и коригиращ коефициент за годината на производство на автомобила в размер на единица) – размерът на данъка следва да е 38.08лв., което е повече от определения с акта размер от 22.85лв. за всяка от двете години.

2. по отношение на автомобила с рег. [рег.номер на МПС] , Е. категория – без категория, Евро 1 и Евро 2, мощност 45.00kW и година на производство 2000г. – (0,50 лв. за 1 kW и коригиращ коефициент за годината на производство на автомобила в размер на единица) размерът на данъка следва да е 22.50лв., което е повече от определения с акта размер от 13.50лв. за всяка от двете години.

за 2019г.

1. по отношение на автомобила с рег. [рег.номер на МПС] , мощност 56.00kW и година на производство 2002г. – на основание зададения алгоритъм в закона и в чл. 41 от Наредбата на общинския съвет, при имуществен компонент 30.24 (0,54 лв. за 1 kW и коригиращ коефициент за годината на производство на автомобила в размер на единица – автомобилът към 2019г. е седемнадесет годишен) и екологичен компонент за автомобили без екологична категория и такива с екологични категории "Евро 1" и Евро 2" от 1,40, размерът на данъка за 2019г. следва да е 42.37лв., което е повече от определения с оспорения акт размер от 33.26лв.

2. по отношение на автомобила с рег. [рег.номер на МПС] , Е. категория – без категория, Евро 1 и Евро 2, мощност 45.00kW и година на производство 2000г. – при имуществен компонент (0.34лв. за 1 kW и коригиращ коефициент за годината на

производство на автомобила в размер на единица – автомобилът към 2019г. е деветнадесет годишен) и екологичен компонент за автомобили без екологична категория и такива с екологични категории "Евро 1" и "Евро 2" от 1,40, данъкът следва да е 21.42лв., което е повече от посочения в оспорения акт размер от 16.83лв.

Предвид забраната със съдебното решение актът да се изменя във вреда на жалбоподателя, уредена в чл. 160, ал 6 от ДОПК, съдът няма основание да изменя акта в тази част.

Доколкото размерите на данъците, респ. таксите се определят на база посочени в закона формули, при които се прилагат прости математически операции като умножение, деление, сбиране, съдът не се нуждае от специални знания за да провери правилното приложение на закона.

За невнесените в срок главници за местни данъци се дължат лихви на основание чл. 4, ал.2 от ЗМДТ, който определя, че невнесените в срок данъци по този закон се събират заедно с лихвите по Закона за лихвите върху данъци, такси и други подобни държавни вземания. Нормите на чл. 28, ал.1 и чл. 60 от ЗМДТ уреждат, че данъкът върху недвижимите имоти, респ. данъкът върху превозните средства се плаща на две равни вноски в следните срокове: до 30 юни и до 31 октомври на годината, за която е дължим. Съгласно чл. 69 от закона, такса битови отпадъци се заплаща по ред, определен от общинския съвет. Сроковете за плащане следват тези за данъка за недвижими имоти. Съгласно чл. 162, ал. 2, т. 3 и т. 9 от ДОПК, вземанията за ТБО са публични общински вземания. За неплатените в законоустановените срокове публични задължения се дължи лихва в размер, определен в съответния закон (чл. 175 от ДОПК). Като съобрази тази уредба, съдът приема, че задължението за лихва е дължимо – от една страна и правилно определено като размер за всяка една от главниците – от друга, предвид началния момент на забавата за всяка от двете части на главниците – първи юли съответната година и първи ноември съответната година, и крайния момент, към който те са определени – дата на издаването на акта, а именно 09.09.2020г. За изчисленията си съдът ползва достъпния от страницата на НАП Лихвен калкулатор.

По изложените съображения съдът приема, че жалбата срещу оспорения акт е неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

С оглед изхода на делото претенцията за заплащане на разноски от страна на процесуалния представител на ответника е основателна и следва да бъде уважена, на основание чл. 161, ал.1 от ДОПК. **Материалният интерес по делото е 4536.31лв.** С оглед на това претенцията на ответника за разноски е основателна в размер на 547.54лв.

По изложените съображения и на основание чл.160, ал.1 и чл. 161, ал.1 и чл. 160, ал.8 във връзка с чл. 144 от ДОПК, Административен съд – София-град,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалба на [фирма] – [населено място], представлявано от П. Д. Н. срещу Акт за установяване на задължения № 641882 – 1 от 09.09.2020г. на орган по приходите при Столична община, с което са установени задължения в размер главници общо 3753.30лв. и лихви общо 783.01лв.

ОСЪЖДА [фирма] – [населено място], представлявано от П. Д. Н. да плати на Столична Община разноски по делото в размер на 547.54лв. за юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване, на основание чл. 160, ал. 8 във връзка с чл. 144 от ДОПК.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: